

РЕШЕНИЕ

№ 1207

гр. С., 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20231100511036 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение от 21.06.2023 г., гр.д. 38739/2022 г., СРС, 157 с-в се осъжда Р. К. С. да заплати на С. К. Н. на основание чл. 240 ЗЗД сумата 5 632 лв. – предоставена в заем на 13.10.2021 г. във връзка с лечение на получени от ПТП травми, ведно със законната лихва, считано от 18.07.2022 г. и сумата 1 085,28 лв. – разноски, а по сметка на СРС сумата 250 лв. – невнесен депозит за СПЕ.

Срещу решението постъпва въззивна жалба от ответницата по иска Р. К. С.. Счита, че ищцата не ѝ е предоставила реално и в брой сумата по разписката от 13.10.2021 г. Ответницата не е получавала в заем същата сума и не е подписвала разписката. Документът не е подписан и от двама свидетели, въпреки че ответницата не вижда напълно с едното око, а с другото има загуба на зрението от 70 %. В съдебно заседание, ищцата отрича посоченото в жалбата предаване на парите в брой и признава, че ги е превела по банков път на трето лице за болнично лечение. Издадените фактури по повод разходи за лечението не удостоверяват договорно правоотношение между страните. Докато е била в тежко състояние и неадекватна в болницата, ищцата и

съпругът ѝ са държали ръката на ответницата, за да им подпише пълномощно за водене на дело за причинените ѝ вреди от ПТП. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което да се отхвърли искът.

Въззиваемата – ищцата С. К. Н. оспорва жалбата.

Софийският градски съд, IV-A с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл. 269 ГПК наведените в жалбата оплаквания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от надлежна страна и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Изцяло обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл. 272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл. 269, изр. 2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. В настоящото производство не са приети нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд в частта им, оспорена в жалбата.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД.

От името на ответницата по иска Р. К. С. е подписана разписка на 13.10.2021 г., че получава от ищцата С. К. Н. сумата 5 632 лв. във връзка с лечение на претърпени травми при ПТП от 07.10.2021 г., като се задължава да върне полученото. Според съдебно-графологичната експертиза, подписът върху разписката е положен от ищцата.

Спрямо конкретната разписка е неприложима специалната форма за валидност по чл. 189, ал. 2 ГПК, предвиждащ частен документ, издаден от сляп, но грамотен, да бъде приподписан от двама свидетели. Според ЕР на ТЕЛК № 1952/06.11.2013 г., на ответницата е призната 87,25% трайно

намалена работоспособност поради атрофия на зрителен нерв. В своята въззивна жалба твърди, че не вижда напълно с едното око, а с другото има загуба на зрението от 70 %. Свидетелят М.К. установява, че заедно със съпругата си – ищцата, в качеството им на адвокати, посещават ответницата в болничното заведение, обясняват ѝ, че ищцата ще ѝ предостави заем, като ѝ заплати разходите за лечение, а ответницата ще го върне, като последната изразява съгласие при пълно съзнание. Отделно свидетелят прочита съдържанието на разписката, след което ответницата слага очила, продължително време я чете и накрая подписва. Съдът по реда на чл. 172 ГПК отчита евентуалната заинтересованост на свидетеля от благоприятния изход на делото в полза на ищцата. Същевременно, показанията му са основани на непосредствени впечатления, изложени са последователно и логично, кореспондират с останалите доказателства и не са опровергани или разколебани с други преки такива. Затова съдът приема, че въпреки значителните зрителни затруднения, ответницата успява да прочете и разбере смисъла и значението на частния документ, т.е. не е била напълно незряща до степен на невъзможност визуално точно да възприеме текста.

Реалното предоставяне на заемната сума чрез касови платежи в полза на болничното заведение, се установява от намиращите се в държане на ищцата касови бележки за изплатено лечение по издадени от УМБАЛСМ „Пирогов“ фактура № 700040782/13.10.2021 г. за 4 582 лв. и фактура № 0300678048/18.10.2021 г. за 900 лв. В подкрепа са показанията на свидетеля М.К., който изяснява, че лично заплаща всички разходи на каса.

Въз основа на всички обсъдени доказателства се установява облигационната обвързаност на насрещните страни от неформален, реален договор за заем за потребление на парични средства по смисъла на чл. 240, ал. 1 ЗЗД, заедно с всички съществени елементи от неговото задължително съдържание – страни, предмет и размер, както и предаване на сумата като условие за проявено действие. Както е прието в решение № 26/08.05.2009 г., гр.д.6357/2007 г., ВКС, I г.о., решение № 524/28.12.2011 г., гр.д.167/2011 г., ВКС, IV г.о. и решение № 546/23.07.2010 г., гр.д.856/2009 г., ВКС, IV г.о., писмено доказателство за неформалния договор може да бъде както диспозитивният документ, който го материализира, така и всеки друг документ, изходящ от страна по договора, установяващ неговото сключване, след като възпроизвежда дори и частично съдържанието. Затова няма пречка

извън нормативните ограничения на чл. 164, ал. 1 ГПК, със свидетелски показания да се уточнят обстоятелствата по сключването и действителната обща воля на страните относно пълното съдържание на договора, допълнителните условия и точния смисъл на договореното.

Въззивният съд приема, че предоставянето на заемната сума вместо в брой, по банков път в полза на кредитора на заемателя, не изключва реалният характер на договора за заем за послужване. Според решение № 379/06.01.2014 г., гр.д. 171/2012 г., ВКС, IV г.о., реалният характер на договора за заем не се нарушава, дори заемателят да не е получил нищо, ако той е поел или отговарял за друго свое или чуждо задължение (напр. дължал е обезщетение за вреди от деликт или гестия, или е поел или поръчителствал за чужд дълг). В този случай заемателят е „получил реално“ премахването на един пасив от своя патримониум. Прието е също, че реалният характер на договора за заем не се нарушава и когато заемателят е получил нещо от друго (не от заемотателя), както и ако не е получил нищо, но е поел или отговарял за друго свое или чуждо задължение.

Съобразно чл. 75 ЗЗД изпълнението на задължението трябва да бъде направено на кредитора или на овластено от него, от съда или от закона лице, като в противен случай то е действително само ако кредиторът го е потвърдил или се е възползвал от него. Затова със заверяване на банковата сметка, в случая с извършване на касовото плащане, в полза на третото лице – лечебното заведение, заемотателят престава на овластено от кредитора лице. Цената за лечение е платена със средства от заема и по този начин са породени правните последици на делегацията за плащане. С една престация се изпълняват две правни задължения, породени от различни правопораждащи факти – да се предаде заемната сума на заемателя, от когато договорът за заем се счита сключен, както и да се изпълни поетото от заемателя задължение за заплащане на цената. В този смисъл е определение № 54825.02.2019 г., т.д. 2032/2018 г., ВКС, II т.о.

Ответницата не представя платежни документи и не провежда успешно доказване за изпълнение на основното си договорно задължение по чл. 240, ал. 1 ЗЗД да върне получения заем. Искът за ангажиране на нейната договорна отговорност съразмерно неизпълнението от 5 632 лв. следва да се

уважи изцяло като доказан по основание и размер.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл. 271, ал. 1, изр. 1, предл. 1 ГПК следва да се потвърди.

Процесуалният представител на въззиваемата – адв. В., претендира разноски по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА (друг юрист), но не представя договор за правна защита и съдействие пред настоящата инстанция с вписана уговорка за осъществяване на безплатно представителството, поради което не следва да се определя съответно възнаграждение. Такъв не е представен и в първа инстанция, а в пълномощното за адв. В. е вписано изплащане в брой на уговорено възнаграждение, което е присъдено от СРС.

По изложените съображения, Софийският градски съд, IV-A с-в

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 21.06.2023 г., гр.д. 38739/2022 г., СРС, 157 с-в.

ОСЪЖДА Р. К. С., ЕГН ****, с адрес гр. С., ж.к. **** да заплати на С. К. Н., ЕГН *****, с адрес: гр. С., бул. **** сумата .....лв. – разноски за въззивна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчване препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____